ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

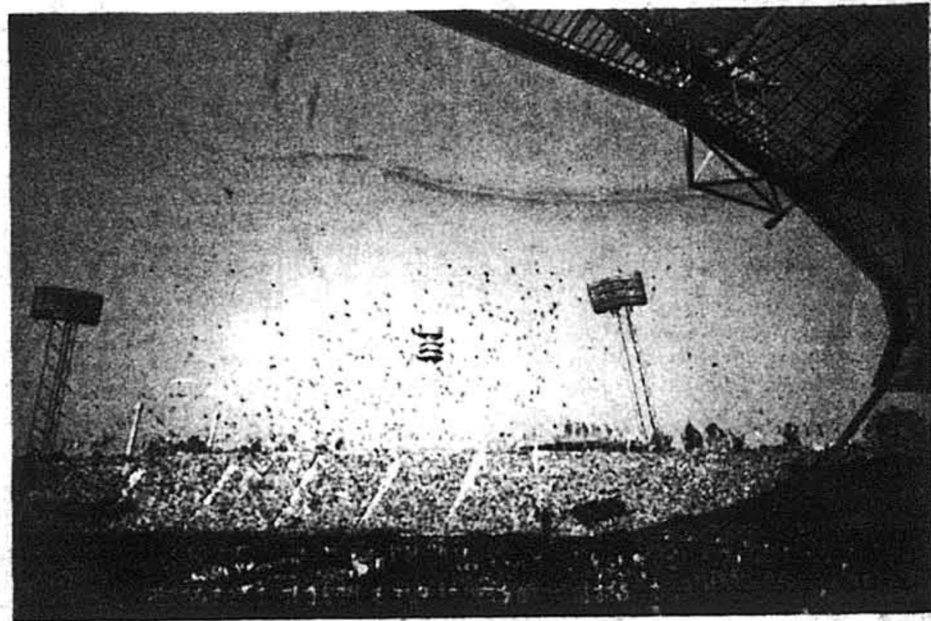
Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 140. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ЛИПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 24, 1976 No. 140. VOL. LXXXIII

НА ОЛІМПІЯДІ В МОНТРЕАЛІ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ І ПОШИРЮЮТЬСЯ УКРАЇНСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ. СОВЄТИ ПРОТЕСТУЮТЬ, ПОГРОЖУЮТЬ ВІДСТУПОМ ВІД ЗМАГАНЬ. ПРЕСА, РАДІО І ТЕЛЕБАЧЕННЯ ШИРОКО ІНФОРМУЮТЬ ПРО УКРАЇНСЬКІ ВИСТУПИ

Монтреаль (Укр. Олімпійська Пресова Служба). – Українські виступи на олімпійських стадіонах в Монтреалі викликали широкий відгомін в радіо, телевізії і місцевій пресі. Майже всі радіові і телевізійні станції подали більші або менші інформації з відповідними коментарями. Монтреальська преса присвятила досить багато уваги українському виступові в часі футбольних змагань СССР-Канада на головному стадіоні в понеділок, 19-го липня, і відбиванкових змагань СССР-Бразилія у вівторок, 20-го липня. Українська група, яка створила живий напис „Свобода Україні", викликала протест совєтських олімпійських чинників з вимогою до поліції арештувати членів української групи, а на відбиванкових змаганнях совєтський тренер Юрій Чесноков здержав гру на 15 хвилин, домагаючись усунення українців із стадіону. Велика стаття під заголовком „Українці протестують", яку написав Жан П'єр Шарбоно, появився у франкомовному щоденнику „Ля Пресс" з 21-го липня. В статті обширно інформується про український виступ, написи на сорочинках та рішення організаційного комітету 21-их Олімпійських Ігрищ звернутися за допомогою до поліції. В цій самій газеті, в статті Рональда Конґа про відбиванкові змагання, говориться про протест тренера Ю. Чеснокова, який загрозив, що совєтська відбиванкова дружина буде відтягнена від змагань, якщо українці не припинять демонстрацій.

Під час відкриття XXI Олімпіяди в Монтреалі випущено 80 голубів, які символізували 80-ту річницю започаткування цих Ігрищ. На тому стадіоні в приявності змагунів і глядачів відбуваються тепер українські демонстрації проти совєтського поневолення і колоніялізму

У рубриці „Ігри" газета „Ля Девуар" з 22-го липня подала обширну інформацію про українські протести під заголовком „Екзильні українці вигукують на совєтів", а англомовний щоденник „Газет" з тієї ж дати подав подібну інформацію під заголовком „Росіяни поденервовані демонстрантами".

Торонтонська газета „Сан", з 22-го липня, опублікувала статтю на одну третю сторінки Дж. Фішера про українські акції в Монтреалі на підставі інтерв'ю з Андрієм Семотюком.

До зудару дійшло під час змагань ручного м'яча жіночих дружин СССР і Румунії в четвер, 22-го липня. Українська група знову зформувала живий напис „Свобода Україні" і постійно скандувала „Україна, Україна" і „Спартак, Спартак". В складі дружини більшість змагунок — це атлетки київської дружини „Спартак". Під час цих змагань, в протилежній частині стадіону сидів Любомир Шух з Торонта з кількома дівчатами, держачи український прапор. На початку змагань поліція зажадала, щоб він сховав прапор, а коли він відмовився поліція зажадала, щоб він вийшов із стадіону. Після кількахвилинної дискусії він погодився. Несучи прапор, поліція старалася вирвати його з рук Л. Шуха і в тому моменті поліцисти накинулися на нього, щоб вирвати прапор. Під обурливі вигуки і гудіння публіки, Л. Шуха поліцисти насильно винесли із стадіону, задержали на кілька годин і опісля випустили. Згодом стало відомо, що сотні осіб телефонували до пресових агенцій в справі Л. Шуха, як рівнож до поліції, радіових і телевізійних станцій протестуючи проти поведінки канадської поліції.

Рівнож стало відомо, що на щоденних пресових конференціях виринає часто українське питання і справа українських акцій.

ЗА ТИЖДЕНЬ ВІДБУДЕТЬСЯ ЧЕРГОВИЙ ВСЕКАНАДСЬКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ В ДАВФИНІ

Давфин, Канада. — Одинадцятий з черги Всеканадський Український Національний Фестиваль, у якому беруть участь десятки українських мистецьких одиниць — хорів, танцювальних ансамблів, співочих і музичних гуртків, козаків на конях тощо, та десятки тисяч українців і канадців, як також принагідних туристів з цілого світу, розпічнеться тут в четвер, 29-го липня ц. р. Офіційне відкриття фестивалю заповіджене на п'ятницю, 30-го липня, на год. 12-ту дня. На відкритті виступатимуть представники уряду, міста, муніципалу, як також дирекція Фестивалю і будуть показані українські обжинки. Вечором цього ж дня на головній сцені відбудеться перший великий концерт з багатою мистецькою програмою і виступами співачки Ольги Павлової з Фльориди, ансамблю „Рушничок" з Монтреалю, ансамблів Давфину „Зірка" і фестивального хору, бандуристів „Червона Руга" з Торонта, цимбалістів і оркестри Теда Комара та інших. В суботу, 31-го липня, вулицями Давфину проходитиме величавий кольоритний парадний похід з козаками на конях та численними оркестрами. Того ж дня буде також два концерти в пополудневих і вечірніх годинах. В неділю, 1-го серпня, тисячі учасників зберуться біля Хреста Свободи у Велі Рівер, де постала перша українська католицька церква св. Михаїла і де перше Богослуження в католицькому обряді відправив о. Нестор Дмитрів, висланий туди з Америки Українським Народним Союзом.

Саме містечко Давфин, яке має 10.000 населення, віддалене 210 миль на північний захід від Вінніпеґу. В самому Давфині і околиці населення в більшості українське, а поселення тут почалося ще в 1890-х роках. Перший Всеукраїнський Національний Фестиваль відбувся в 1966 р. і тому, що він мав великий успіх, його повторено на слідуючий рік, а опісля ці фестивалі перейшли уже у традицію і відбуваються кожного року в кінцевих днях липня.

ЧЕРПАК ВІКІНҐА НА МАРСІ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ПОСЛУХУ. АЛЕ НЕ ЧЕРЕЗ ПОГОДУ

Пасадена, Каліфорнія. — Прецизна висадка американського робота Вікінг I на поверхні плянети Марс минулого вівтірка і таке ж прецизне функціонування його найбільш складної і скомплікованої апаратури натрапило в четвер, 22-го липня, на першу трудність, як своєрідна „рука" робота, приміщений на його верху черпак, що має набирати зразки поверхні плянети, заносити і висипати її у відповідну лябораторію для хемічної і біологічної аналізи в пошукуванні первнів можливого життя на тій плянеті, в останніх чотирьох із усіх 17 рухів перестав функціонувати під час пробної підготови. Науковці в контрольній лябораторії в Пасадені ще не встановили причин тієї першої трудности, але ствердили, що причиною не є температура, яка на Марсі виносить від мінус 22 до мінус 122 стп. Фаренгайта. Заходи для відкриття причини і направи дефекту, який вважається тимчасовим, продовжуються. Інша апаратура Вікінґа функціонує справно, зокрема фотоапарати, що виконують та пересилають на Землю чорно-білі і кольорові фотознімки, які вже самі дають науковцям багатющий матеріял для студій і висновків.

СОВЄТИ РОЗЛУЧУЮТЬ ЧЛЕНІВ АМЕРИКАНСЬКИХ РОДИН

(М. Л-ий). — Ірина МакКлелен, совєтська громадянка, але дружина американського громадянина, вже дві роки безуспішно старається злучитися зі своїм чоловіком, який живе в ЗСА. Вона не може далі виконувати своїх обов'язків і каже, що тепер почувається, наче злочинниця: на її дверях понаписувані ворожі написи - ґрафіті, приятелькам її дочки наказали не приставати з „ворогом" Совєтського Союзу, раз навіть замкнули її мешкання в гуртожитку та не впустили її й дочку в дім. Совєтські власті не дозволяють цій родині злучитися ані в СССР, ані у ЗСА, хоч підписали в Гельсінках документ, який схвалює злуку членів родини. 9-го липня знову відмовили дати Ірині МекКлелен візу; це вже п'ятий раз, відколи вона одружилася в СССР 1974 року. Її чоловікові Вудвордові МекКлеленові, професорові російської історії університету в Вірджінії, також п'ять разів відмовилися дати візу на приїзд до СССР. Спершу совєтські власті основували свою відмову нібито на тім, що, мовляв, пані МекКлелен мала доступ до таємних документів у відділі публічних взаємин у Московському інституті міжнародних зв'язків і світової економії, де вона працювала перед 1973 роком. Пані МекКлелен заперечує, і твердить, що вона не мала доступу до таких інформацій. В останніх часах совєтські власті взагалі не подали пані МекКлен причин відмови.

Це вже 125-ий випадок, що совєтські власті відмовили дати візи 250 членам американських родин. Подібні справи є із старшими особами балтійських країн (які тепер належать до СССР), і людьми іншого походження, які народилися у ЗСА і тому мають американське громадянство. Совєтські власті відраджують своїм громадянам одружуватися з особами західніх держав, відмовляються давати їм візи, приневолюють покидати службу і т. д. Минулої весни видали щойно візу на виїзд, але ця справа тяглася від 1959 року...

„НЄТ-НЄТ СОВЄТ; ДА-ДА КАНАДА, – УКРАЇНІ СВОБОДА!" – ТЕМОЮ ДЕМОНСТРАЦІЙ НА ОЛІМПІЯДІ В МОНТРЕАЛІ

Монтреаль (Українська Олімпійська Пресова Служба). — В понеділок, 19-го липня, тут на головному Олімпійському стадіоні відбулися перші футбольні змагання збірних Канади і СССР. На цих змаганнях перед десятками тисяч глядачів відбувся перший зудар українців із приявними на стадіоні совєтськими офіційними представниками і глядачами, які прибули з СССР.

Група молоді, в склад якої входять члени місцевого Комітету Оборони Валентина Мороза, „Смолоскипу" і студенти, які прибули на Олімпіяду та працюють в рамках Українського Олімпійського Комітету, із спеціяльно видрукуваними сорочинками створили великий живий напис „Свобода Україні", що було видно з різних місць стадіону. Вони рівнож мали великий український прапор з написом „Україна". Під час змагання ця група ритмічно скандувала „Україна, Україна".

Недалеко від цієї групи сиділи моряки в цивільних одягах із совєтських кораблів, які прибули до Монтреалю на ігрища. Вони мали великий совєтський прапор із серпом і молотом та скандували „шайба, шайба", тобто ґоль. Майже всіх моряків обдаровано українськими олімпійськими відзнаками і англомовними виданнями про українських олімпійських змагунів, що вони радо прийняли, оглядали і читали. Коли представник української групи почав їх фотографувати, кількох з них почали ховатися за червоний прапор. Згодом стало відомо, що це були аґенти КҐБ.

В другій половині змагань, рядом за совєтськими моряками сіла група членів СУМ, яка безперервно скандувала: „нєт-нєт Совєт, да-да Канада, Україні свобода!" В одному моменті хтось підкрався під сидження моряків і вирвав з їхніх рук совєтський прапор. Під бурхливі оплески глядачів і огидливі вигуки моряків, хлопець втік із прапором. Приблизно в тому самому часі, в протилежній частині стадіону, майже поруч себе з'явилися два прапори, український і совєтський. Час-до-часу обидва прапори схрещувалися, коли ними вимахували українська і совєтська групи.

Ця українська демонстрація почала денервувати деяких змагунів, а зокрема совєтських офіціозів, які зложили протест на руки Організаційного Олімпійського Комітету, домагаючись усунення української групи зі стадіону. У висліді цього протесту, приблизно 15 хвилин до закінчення гри, групу почала оточувати канадська поліція, а один з офіцерів заявив представникові групи, що згідно із совєтським протестом і на вимогу організаторів він вимагає, щоб українці розійшлися, або зняли сорочинки. Якщо це не буде виконано, старшина загрозив викиненням із стадіону і арештом. Члени групи зажадали від поліції, щоб ця вимога була подана на письмі.

Збентежений поліцай викликав по радіо свого начальника, який прибув негайно з підсиленням поліції. На його вимогу розійтися або зняти сорочинки, група відповіла, що не виконає цього і згідна бути насильльно усунена із стадіону. В тому часі начальний офіцер повідомив про совєтський протест і задум поставити кордон поліції, який закрив би напис на сорочинках. В тракті переговорів дійшло до кінця змагання, які дружина СССР виграла вислідом 2:1.

Після змагань група хлопців і дівчат, на чолі з Іркою Ревуцькою з Ванкуверу, співали біля стадіону українські пісні і роздавали інформаційну літературу.

Інша група очікувала змагунів, переважно членів київського „Динама", біля автобусу, яким вони мали від'їхати до Олімпійського селища. Два члени української групи стояли з написами „Свобода Україні" та „Звільніть українських політичних в'язнів в СССР". Коли футболісти зблизилися до автобусу, їх обдаровано українськими олімпійськими відзнаками (тризуб на тлі олімпійських кругів з написом Україна) і одержано від них автографи на українських брошурках. Біля автобусу панувала комплетна тиша, змагуни не говорили, навіть не відповідали на привітання і з посміхом входили в автобус. Щойно через вікна автобусу вони пильно приглядалися написам.

Того ж дня увечорі деякі члени української групи пробували дістатися на совєтський корабель „М. Калінін", який є на услугах совєтської олімпійської команди в Монтреалі. Спроба не вдалася, але недалеко від корабля відбулися розмови і обмін відзнаками з моряками. Один російський моряк, оглянувши українську відзначку, з презирством вигукнув: „Да, какая там Украіна на Олімпіяде". Він одержав відповідь: „Якщо немає України в Києві, чи Одесі, то ви знайдете Україну в Монтреалі". Він повернув відзнаку, але деякі інші моряки взяли її і почепили на грудях. Українська відзначка сподобалася також канадському поліцистові, який охороняє вхід на совєтський корабель.

В неділю увечері, 18-го липня, члени української групи відвідали молодечий олімпійський табір, в якому теж перебуває понад 30-членна совєтська делеґація, а біля табору відбувалися дискусії із кількома 40-річними „юнаками" совєтської групи. Кореспондента „Смолоскипу" О. Зінкевича прийняв на розмову один з директорів табору, Дж. Р. Вейлянд Курт, дозволивши йому оглянути цілий табір в супроводі провідника. Виявилося, що в совєтській групі взагалі немає молоді, а є дорослі люди у віці 30-40 років, майже всі росіяни. Їхня відносно свобідна поведінка і деякі інформації вказують, що більша частина совєтської групи це аґенти КҐБ.

„СВОБОДА" НЕ ПОЯВЛЯТИМЕТЬСЯ ДВА ТИЖНІ

Це число „Свободи" є останнє перед двотижневою вакаційною перервою. Чергове число „Свободи" друкуватиметься в понеділок, 9-го серпня, з датою наступного дня. Разом не появиться десять чисел „Свободи" і два числа друкованого тепер окремо з датою неділі англомовного „Українського Тижневика", передвакаційне число якого має дату 25-го липня, а чергове число появиться з датою 15-го серпня.

Картер відбув зустрічі і розмови в Ню Йорку

Ню Йорк. — Номінат Демократичної партії на президента ЗСА у виборах осінню ц. р. Джіммі Картер, відбув в четвер, 22-го липня цілий ряд розмов і зустрічей з видатними політичними діячами, представниками пресової і радіо-телевізійної мідії, лідерами робітничих спілок і керівниками бізнесу демократами, республіканцями і незалежними. Він виступив також з короткою промовою на обіді, влаштованому в його честь високими бізнесменами і керівниками великих корпорацій, такі, як компанія Форда, Кока-Коля компанія та інші. Картер у зустрічі із світом бізнесу зокрема порушував справи податків та їхньої реформи запевівши, що якщо його виберуть президентом ЗСА то він обережно підходитиме до податкової реформи, щоб не викликувати непотрібних ферментів. Картер зустрінувся також на короткій розмові з посадником Ню Йорку Абраґамом Бімом і колишнім посадником Робертом Ваґнером. Відносно піддержки Картера деякими республіканцями то вони поділилися. наприклад: Джон Вайнберґ, співласник Голдман Сахс Ко. заявив, що „ми голосуватимемо цього року за Картера", інші натомість як Вілліям Т. Сівелл, керівник Пан Амерікан Ирвейс та інші, ще не рішені кому вони віддадуть свої голоси. На зустріч з керівниками робітничих спілок панувала, як відмічує преса, дружня атмосфера і Картер здобув повну піддержку з їхньої сторони та вислухав їхні проблеми. Реймонд Р. Корбетт, президент стейтового відділення АФЛ - СІО, заявив, що він запевнив демократичного кандидата про піддержку спілки і що спілка докладе усіх зусиль і інвестує в кампанію багато грошей, щоб допомогти Картерові.

Білий Дім заперечив обвинувачення Ріґена про підкупство конфенційних делеґатів

Вашінґтон. — Речники Білого Дому заперечили в четвер, 22-го липня ц. р., обвинувачення і рівночасно зажалення Роналда Ріґена, який закидав високим урядовцям Білого Дому, що вони, діючи з доручення президента Джералда Форда, розбинули широку кампанію серед делеґатів на Конвенцію Республіканської партії, яка, як відомо, почнеться 16-го серпня ц. р. в Кензас Сіті, М., обіцяючи декому з них федеральні праці в нагороду за голоси в користь Форда. Рон Нессен, пресовий секретар Білого Дому, повідомив високих урядовців Адміністрації про це, коли стало відомо про зажалення Ріґена. Зажалення Ріґена було передане телевізійною станцією НБС, накручене на його фармі в Каліфорнії. Білий Дім покликається на окремий меморандум, який був розісланий в понеділок, 19-го липня всім членам Кабінету і у якому говориться, що при жадних обставинах не можна пропонувати послуг чи винагород делеґатам в заміну за їхню піддержку Джералда Форда. Документ був виданий з доручення Президента секретарем Кабінету Джеймсом Е. Коннором.

Рік після смерти св. п. ред. М. Сосновського потвердив незаступність втрати

Джерзі Ситі. — Сьогодні п'ятниця, 23-го липня 1976. За яку годину - дві почнеться друкувати на пресі це останнє перед двотижневою вакаційною перервою число „Свободи" і всі працівники видавництва — редактори, адміністратори і друкарі, — надрукувавши і виславши газету та підготовивши основні матеріяли до того числа, що має появитися за два тижні, кожне із своїми власними відпочинковими плянами, покинуть приміщення своєї щоденної праці, попрощавшись та побажавши собі взаємно „приємного відпочинку".

Св.п. ред. М. Сосновський

Так було щодо дня точно і рік тому. Тільки в рахунку днів місяця була мала різниця: минулорічний п'ятниці було 25-го липня. І ще була одна дуже велика різниця: між працівниками редакції був тоді д-р Михайло Сосновський, заступник головного редактора. Прощаючись взаємно біля години 2-ої по полудні та бажаючи собі „приємного відпочинку", нікому і на думку не приходило, що ще того самого дня, біля години 10-ої вечора, д-р Михайло Сосновський спочине, але вже навіки.

Вийшовши з редакції в ський в годині 6-ій вечора ський в годині 6ій вечора знову повернувся до приміщень Головної Канцелярії

(Закінчення на стор. 4-ій)

Жіночий Комітет УНСоюзу пригадує: в неділю, 19-го вересня, під час традиційного „Дня УНСоюзу" на Союзівці, відбудеться там врочисте відкриття пам'ятника Лесі Українці з відповідною програмою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Єдина розв'язка

Слідкуючи за писанням совєтських газет і журналів, зокрема журналів ідеологічно-політичних, набувається враження, що „соціялістична" система в СССР побудована виключно на нерозв'язаних проблемах, що їх Політбюро, Компартія, Верховна Рада і Рада Міністрів, всесоюзні і республіканські, намагаються розв'язувати уже 60 років, і, як виглядає, без будь-якого успіху. Пригадати б тільки декілька важливіших нерозв'язаних проблем, праісторія яких починається таки від Жовтневої революції. Одною з них є проблема хліба. Останній з'їзд КПСС недвозначно ствердив наявні запізнення у виконанні сільськогосподарського пляну, а закуп пшениці за кордоном давно вже скомпромітував колгоспну совєтську господарську систему.

Тісно пов'язаною з хлібом є проблема закордонної політики, яка дуже коштовна, бо побудована на вдержанні величезного штабу людей, дипломатів і шпигунів, що пожирає поважну суму національного прибутку.

Третьою і цілком немаловажною порблемою є ідеологічно-політичні розходження в комуністичному бльоці та засудження західніми комуністами пріорітету компартії СССР і „диктатури пролетаріяту".

Небезпека „зараження" західнім „плюралізмом" сателітних країн і поневолених Москвою народів та відосередні рухи в середині СССР, є черговою нерозв'язаною проблемою совєтсько-російської колоніяльної імперії.

До згаданих нерозв'язаних проблем можна оправдано долучити ще проблему совєтського дисидентизму та живучість націоналізмів серед поневолених народів. У цьому останньому випадку Компартія намагається тепер шукати розв'язки у насильному „видворюванні" небезпечних, але тільки російських, дисидентів поза кордони СССР та поворотом до сталінських методів терору, коли йдеться про дисидентів у поневолених країнах. Ця політика спирається на дуже примітивному принципі: не можеш їх звоювати іншими метадами, викинь їх за кордон. Таким шляхом Москва позбулася вже багатьох невигідних їй російських дисидентів, починаючи від Алєксандра Солженіцина і кінчаючи останнім „примусовим емігрантом" Андреєм Амальриком, автором „єретичної" книжки „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року," яка викликала була свого часу великі контроверсії в СССР і відбилась голосним відгомоном поза його кордонами.

Однак і цю проблему треба вважати за нерозв'язану, бо на місце викинених, ув'язнених і засланих приходять сотні інших, які не тільки продовжують їхнє діло, але працюють ще з більшою натугою і наполегливістю. „Крішчієн Сайєнс Монітор", виступаючи в обороні Владіміра Буковського, пише, що і „в понурій атмосфері Совєтського Союзу відчувається тугу за індивідуальною свободою". Треба додати, що не тільки за індивідуальною, але також за національною свободою, за яку ведеться тепер великий змаг між національними силами поневолених народів і совєтсько-російського імперіялізму.

Усі ці та багато більше проблем може розв'язати тільки одне: розвал тієї рабовласницької імперії та відновлення знищених нею суверенних держав поодиноких народів.

Символ і жертва режиму

Десятки тисяч щасливців мають нагоду кожного дня особисто приглядатись і слідкувати за перебігом та розвитком найкращої міжнародної імпрези в світі — XXI Олімпійським Ігрищам в Монтреалі. Мільйони осіб можуть милуватись змаганнями та переживати радощі переможців і смутки переможених на телебаченні, а мільйони осіб можуть читати про них в пресі. Навіть така епохальна подія, як висадка американського робота Вікінґа на поверхні Марса та пересилані його апаратурою хвилюючі „вісті з Марса" не притемнили блискучости Олімпіяди та зацікавлення нею.

На цьому справді „олімпійському" тлі трапився цілком протилежний до „олімпійського" випадок, над яким швидко перейдено до порядку, але який має свою вимову: совєтського змагуна на шпаґи, що має українське прізвище Борис Онищенко, переловлено на шахрайстві. На кінці його шпади був заінстальований інструмент, який показував на судейському екрані удари навіть тоді, як шпага не діткнулася суперника у фехтуванні. Онищенка виключено з Олімпіяди, його совєтські опікуни перевезли його на чердак корабля в очікуванні на літак до Совєтського Союзу, самі совєтські проводирі відмовилися від будь-яких коментарів, а сам Онищенко тільки коротко заявив, що це не його шпага.

Не мавши і не знавши будь-яких фактів, що криються за тим шахрайством, коментатори висловлюють тільки здогади, при чому звертається увагу на заяву Онищенка, що це не була його шпага з одного боку, а з другого на твердження фахівців, що Онищенко був би цілком певно переміг і без шахрайства.

Так, чи інакше Онищенка можна вважати однаково жертвою, як і символом шахрайської системи. Олімпійський Комітет зробив тільки одну помилку: проголошення шахрайства совєтського змагуна треба було закінчити відіґранням совєтського гимну.

Необхідна перевірка

Найближчих два тижні, від понеділка 26-го липня до понеділка 9-го серпня, „Свобода" не буде появлятися. За той час не появиться десять чисел щоденника і два числа англомовного „Українського Тижневика".

З минулого досвіду знаємо, що більшість читачів і передплатників невдоволені такою перервою і воліли б, щоб її не було. Невдоволення цілком зрозуміле, але й перерва необхідна. Працівники видавництва „також люди" і їм не тільки законно прислуговує, але також потрібний відпочинок від — в наших обставинах — часто непосильної праці. А праця у видавництві — в редакції, адміністрації і друкарні — вимагає фахівців, яких навіть при найкращій волі не можна знайти та заанґажувати тільки на два-три тижні на заступство.

Отже — двотижнева вакаційна перерва у видавництві необхідна з названих та багатьох інших причин. Жалуємо, що протягом тих двох тижнів не зможемо подавати читачам щоденні вісті. Подамо їх сумарично після перерви і поступово використаємо всі ще залеглі матеріяли, як і ті, що наспіють під час перерви.

До побачення за два тижні!

„ДОМІНО" НА ДВА БОКИ

Мюнхен (П. Ф.). — Гру в доміно згадав державний секретар в уряді президента Айзенгавера, — Джон Фостер Доллес, при оцінці ситуації в Східній Азії. Перемога комуністів в одній країні, — казав Доллес, — приведе неминуче до поширення комуністичної диктатури на інші області Азійського обширу. Уряди Айзенгавера, Кеннеді й Джонсона були згідні з „теорією доміно" Доллеса. Ніксон її відкинув, хоч знав, що евакуація Південного В'єтнаму відкриє шлях для перемоги комуністів у Камбоджі, в Ляосі, а може й в інших сусідніх країнах.

Можна догадуватись, чому Ніксон знехтував „теорію доміно". У Вашінґтоні вирішено дійти до згоди й приязні з комуністичним Китаєм. Але американська допомога антикомуністичним рухам в Азії (вийняток Тайван) перешкоджала нормалізації зв'язків між Пекіном і Вашінґтоном. Довелося пожертвувати В'єтнамом для „святого спокою".

Однак, американський уряд має свою сферу впливу в Східній Азії і це визнає комуністичний Китай. В Пекіні розуміють, що відхід американців з Азії відкрив би ворота для московської експансії. Китайські комуністи воліють бути в сусідстві з триста розпроклятими „американським імперіялістами", ніж з ідеологічними братами, яких китайська пропаґанда називає „червоними царями" й „імперіялістичними ґанґстерами".

У Москві пропаґанда глузувала з „теорії доміно", називали її „вигадкою імперіялістів' - аґресорів',. Однак комуністичні верховоди добре знають, що „теорія доміно" діє на обширі совєтської імперії. Приклади: в жовтні 1956 року мадярські комуністи заявили, що хочуть створити в Угорщині вільний устрій і вивести свою країну з воєнного союзу з Москвою (так званий Варшавський договір). В Кремлі події на Угорщині викликали величезний переполох: адже угорська „домінова кістка", випадаючи із системи, могла б завалити ввесь насильством зцементований будинок Совєтського бльоку. Одночасно бо заворушилися й поляки, невдоволені на московську опіку. Тому в Москві вирішено негайно діяти: совєтське військо втопило в крові угорське повстання.

Як до угорських подій поставився уряд Айзенгавера? Тепер знаємо, що Вашінґтон повідомив Москву про „незаінтересованість" угорською революцією. То означало, що Москві дано вільну руку, як поступити з непокірними мадярами. Мотив американського уряду „доміновий": коли б слідом за мадярами пішли інші „народні демократії", то на Сході Европи настав би „великий мятеж" (слова з Галицько - Волинського літопису 13 віку), і невідомо, чи не настала б нова світова війна. Цього в Вашінґтоні ніхто не бажає.

Другий приклад — Чехо-Словаччина 1968 року. На Заході спокійно дивилися, як військо комуністичних „братніх країн" рушило на малу республіку, яка хотіла завести у себе устрій „з людським обличчям". І коли б чехо - словацькі провідники послухали ради еспанського комуніста Карілля та збройно виступили проти аґресорів, то все одно ніодин уряд на Заході й пальцем не кивнув би для оборони жертви інтервенції. Знову ж таки рішає „домінова теорія": щоб не завалився Совєтський бльок через непослух його членів, бо невідомо, що може настати після такої катастрофи.

В цьому зв'язку стоїть т. зв. „доктрина" Гельмута Сонненфельдта з американського міністерства закордонних справ. Він висловив недавно те, що лежить в основі політики кожного уряду у Вашінґтоні: зберегти в відношенні до совєтської імперії „статус кво" (існуючий стан) і не заохочувати народи, поневолені Москвою, до спротиву комуністичним режимам. Бо розпад „домінового будинку" може викликати воєнні конфлікти, яких Внашінґтон боїться і не бажає: адже над світом висить Дамоклів меч — арсенал з атомовими бомбами.

Михайло Лотоцький

ІНДІЯНИ ЗЛАДИЛИ СЛОВНИК СВОЄЇ МОВИ

Двоє індіян з племени апашів стараються дати своїм землякам першу письмову мову. За минулих 10 років Едґар і Корінна Перрі зладили словник їхньої рідної мови й почали вчити індіянських дітей тієї мови. Досі Апаші порозумівалися між собою тільки усною мовою. Обоє Перрі вірять, що так збережуть спадщину свого племени, головно ж сотні літ стару усну мову й їх первісну письмову систему. „Це дуже проста річ. Якщо наша мова вмре, помре наша культура", — сказав Перрі.

Індіянське ім'я Перрі — це „Джабітаґа", що в перекладі значить „Кусок духа". Він — висвячений баптистський священик, а його дружина — теж щира робітниця на церковному полі в резерваті недалеко Феніксу. Власне релігійна праця спонукала їх списати індіянський словник; після зладження словника вони переклали Біблію на індіянську мову. Пані Перрі каже, що вона любить спів і хотіла, щоб її земляки співали церковні пісні їхньою рідною мовою. Ті пісні так само гарно виходять у мові Апашів.

Обоє Перрі досвідчені лінґвісти, а свої студії закінчили вже тоді, коли приходилось виховувати своїх шестеро дітей. Жінка мусіла виконувати, як день, так ніч такі додаткові роботи, як чистити підлоги, мити посуд, щоб прожити. Вони обоє працюють по 12 годин денно, щоб викінчити словник при допомозі перекладачів із Смитсонського Інституту в Вашінґтоні. Апаські слова пишеться так, як вони звучать, себто фонетично, але, — сказав Перрі, — „індіяни мають багато дзвінких і носових звуків, які приходиться тяжко передати письмом". Обоє признаються, що переконалися, що їхня мова дуже скомплікована й тяжко її навчитися, хоч вони говорять нею все своє життя. Одначе вони твердять, що вчилися її на свій спосіб і навчилися. Ніхто не зможе відібрати її їм, або їхнім дітям, кажуть обоє Перрі.

Їхнім словником не можуть послуговуватися всі члени апашського племени. Племя Вайт Мавнтен має яких 8.000 членів по всьому резерваті біля Феніксу. Одначе те плем'я говорить іншим діялектом, ніж апаші Сан Карльосу. „Ми можемо розуміти апашів Сан Карльосу, хоч деякі з їхніх головних висловів є інші ніж наші. Одначе вони ніколи не можуть послуговуватися нашим словником для того, щоб писати своєю мовою. Діялекти дуже різняться".

Перешкодою є й те, що мало індіян говорять плавно своєю рідною мовою. Перрі вчать індіянської мови в клясах у Форт Апаше, Арізона, де є племінний культурний осередок. Багато молодих людей висловили бажання вивчати індіянську мову.

В. Присташ

СУПЕРЕЧКА ЗА ЦАРГОРОДСЬКУ СОФІЮ

Церква Св. Софії в Царгороді, — давніше турецька мошея, тепер музей, — стала предметом завзятої політичної суперечки у Туреччині. Праві політики, студентські організації і часописи почали кампанію, щоб перетворити стародавню церкву наново на мошею. Ця спірна справа глибоко розділила чотирипартійний уряд прем'єра Деміреля й довела до завзятої реакції ліберальних політиків. Вони добачують у цьому нові спроби ісламських провідників перетворити тепер світську Туреччину назад у клерикальну.

Царгородська Св. Софія — церква, збудована цісарем Юстиніяном, була перетворена в мошею, коли турки здобули Царгород 1453 року, і залишилася мошеєю аж до часу, коли президент Кемаль Ататюрк розпорядком перемінив її в 1935 році в музей. З того часу ця славна будівля не була вживана для релігійних служб. Кампанію за перетворення Св .Софії наново в шею почали праві кола перед самою Конференцією ісламських міністрів закордонних справ у травні ц. р. в Царгороді.

Міністер Гасан Аксой, член проісламської Партії народного спасіння просив прем'єра, щоб видав офіціяльну ухвалу про повернення Св. Софії ісламським віруючим. Гурт правої молоді під проводом парляментарного посла, члена Партії народного спасіння, зібрався в Св. Софії 19-го травня, — цей день в Туреччині святкують як день молоді, — і відмовляв там молитви. Праві часописи помістили статті, в яких доказували, що декрет з 1935 року, яким перетворено Св. Софію у музей, суперечить турецькому законодавству. 29-го травня, у роковини завоювання Царгороду турками, велика юрба взяла участь у демонстрації, зорганізованій організацією правих студентів, і закликала до негайного повернення музею ісламським віруючим.

Ті, що обстоюють повернення Св. Софії ісламові, вважають його символічним актом, який стверджує мусулманське і турецьке посідання будівлі, яка впродовж століть була домом молитви. „Св. Софією можна користуватися як мошеєю й рівночасно як музеєм, доступним для публіки", — заявив Ріфат Тандоґан, директор департаменту релігійних справ у Царгороді. „Котра християнська країна перетворила старовинну церкву в музей?" — питав він.

Цей арґумент відкидають численні турки, які вважають теперішню кампанію ще однією спробою проісламського фанатичного руху і поважною небезпекою для світських реформ, настановлених Ататюрком. Праві екстремісти домагаються також повороту до арабського правопису (від теперішнього латинського) і відродження каліфату (правління однією особою, яка має світські й релігійні повновласті).Ця полеміка— це великий клопіт для Деміреля і його консервативної Партії справедливости, яка є головною підпорою коаліційного уряду.

ХРАМОВЕ СВЯТО В БАВНД БРУКУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Катедра св. Володимира Великого в Ню Йорку святкуватиме своє Храмове Свято в каплиці св. Володимира на Українському Селі в Бавнд Бруку: в суботу, 3-го липня о год. 6-ій по полудні — Всенічна; неділя, 1-го серпня год. 10:30 рано — Архієрейська Божественна Літургія. Після Літургії, на зарядження Владики Митрополита Мстислава — Соборний Молебень за всіх українських страдників, які терплять за Віру Христову в таборах і в'язницях СССР. По Молебні — свячення води біля ставка. По закінченню всіх відправ відбудеться пікнік з різними розвагами і забава. В справі автобусів треба зголошуватись до парафіяльного уряду.

Три ювілейні виставки у Філядельфії в серпні

Філядельфія, (О. Л-ний). — Три високовартісні українські виставки — мистецько-образотворча, народного мистецтва і української книжки в Музеї Пенсильванійського Університету у Філядельфії, влаштовані місцевим українським Громадським Комітетом для відзначення 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в Америці, почавши від 1-го серпня ц.р. на протязі цілого місяця серпня, а виставка української книжки аж до кінця вересня, свідчитимуть перед широкими колами американських й інших відвідувачів про українські культурні надбання.

Мистецько - образотворча виставка, що її підготовила 10-членна Комісія Громадського Комітету під проводом її голови проф. Петра Меглика, обіймає коло 80 експонатів передових українських мистців — А. Архипенка (різьба), О. Грищенка (образи), Я. Гніздовського (образи й дереворити) та Гр. Крука (різьба).

У виставці народного мистецтва, підготованій Комісією під проводом п-і інж. Стефанії Пушкар, будуть виставлені стилеві зразки українських народних одягів, вишивки, кераміка, тканини, різьба й інкрустація, писанки, тощо).

Виставка української книжки „Українці в Америці", що її підготовила Комісія під проводом д-ра Романа Коса, обіймає селективні експонати в англійській та українській мові на теми: — „Українці в Америці", „Україна — їхня батьківщина", — українські церкви в Америці, мистецтво, література з окремим відділом дитячої літератури, джерельні матеріяли, українські студії і наукові товариства, преса, громадське життя, рух спротиву в Україні і його піддержка у ЗСА, тощо. Ця виставка книжки відбуватиметься у Ван Пелт Бібліотеці Пенсильванійського Університету при 34-ій і Волнат вулицях через два місяці, від 1-го серпня до 28-го вересня ц.р.

Урочисте відкриття цих виставок, враз із гостинним прийняттям та врученням грамот подяки жертвенним спонзорам і опісля концерт із виступами співаків Марти Кокольської-Мусійчук — сопрано і Володимира Тисовського — бас, та Ігоря Соневицького — фортепіяно, відбудеться в суботу, 31-го липня о 5-ій год. по пол. в Музеї Пенсильванійського Університету при 33-ій і Спрус вулицях.

Громадський Комітет запросив до участи в цьому урочистому відкритті виставок понад двісті провідних американських представників Управи міста, „Філядельфія-76", Музею й Бібліотеки Пенсильванійського Університету, місцевої преси, радіо й телевізійних станцій, які дуже прихильно ставляться до українських мистецьких імпрез. Комітет сподівається також великої участи українців у відкритті цих виставок (вступ на всі ці імпрези тільки 5 долярів). — Квитки набувати в українських крамницях.

З НАШИХ БУДНІВ

Вже ведуть, вже несуть...

Котресь дитинча заглянуло в кватирку:

— Вже несуть! Мамуню, вже несуть барвінок!

Як широка вулиця, маршувала селом колона дівчат, по-шестеро, по-восьмеро заквітчаних білявок, русявок і ґорнушок в одній лаві, що побравшись запідруки, виводили розкотистими голосами:

„Ой, вінку, мій вінку,
Та з зеленого барвінку!"

Найкращий барвінок, що з нього плели у нас шлюбні віночки, ріс на старому цвинтарі, під лісом... Кудою, бувало, дівчата верталися в село з барвінком, тудою, тією ж самою дорогою несли покійників на вічний спочинок, і так замикався цикл споконвічних хліборобських містерій, що розпочинався вінкоплетенням, а закінчувався — „надгробним риданієм"...

Через три дні малі звістуни, заглядаючи в кватирку, подавали комунікат:

— Мамуню, вже ведуть!
— Та кого?
— Молоду до шлюбу!

Тоді гриміли музики, виводили весільних коломийок дружки і свашки, а підхмелений дружба був їм за диригента — вимахував зв'язаним півнем!

„Отворіть, ангели, ворота,
Иде до шлюбу сирота..."

А бувало й таке, — особливо в останні часи, поміж світовими війнами:

— Мамуню ,вже ведуть!
— Та кого?..
— Наших хлопців до арешту!
— Ой, лишенько! А чи скованих?
— Скованих, мамуню, і дуже покривавлених!

Замість музик троїстих, замість весільних коломийок, супроводжали арештантів материні та сестрині голосіння:

— Ой, Боженьку!.. Людоньки, рятуйте!.. Та куди його беруть! Та куди його ведуть!

Голосіння, що не вмовкають , не втихають по нинішній день...

Ікер

НОВА АДРЕСА УККА
Ukrainian Congress Committee of America Inc., 203 Second Ave. New York, N.Y. 10003.
Новий телефон:
(212) 228-6840,
(212) 228-6841.
Всю кореспонденцію та всі інші посилки прохається пересилати вже на нову адресу.

Юліян Мовчан

ВІД ПІРАМІД — ДО САДАТА

З семи рукотворних пам'ятників, яких вважали греки в другому столітті перед Р. Х. „чудами" або „дивовижами" світу, на сьогодні, тобто в ХХ-му столітті, ще залишилося тільки одно „чудо" — єгипетські піраміди. Решта шість „див" — висячі вавилонські сади, статуя Зевса з п'ятого століття перед нашою ерою, храм Артеміди у Ефесі, родоський Колос (статуя бога-сонця Геліоса), Галікарнаський Мавзолей у Малій Азії та Олександрійський Фарос (грецький культурний центр) або давним-давно вже не існують, або з них залишилися руїни (напр., з колись квітучого міста Ефесу, що його знищив землетрус біля двох тисяч років тому).

Але піраміди стоять! Стоять, наче наочні свідки колишньої слави й могутности Єгипту. Хоч дії природи впродовж тисячоліть змінили їх колір, хоч, подібно до старої людини, вони вже також „підтопталися" і навіть „на зріст" виглядають меншими, проте в основному вони залишилися такими самими, як і тисячі років тому. І якщо не станеться знову якогось „чуда" (напр., землетрусу), або якщо якийсь злочинець у людській подобі не знищить їх атомними бомбами, то вони ще й далі стоятимуть впродовж довгих тисячоліть — стоятимуть на славу Єгипту й всього людства.

Хоч у цілому Єгипті нараховується понад 80 пірамід (включно з маленькими) проте найбільш відомими з них є три: піраміда Хеопса, Чефрена та піраміда Мицеріна. Розташовані на півночі Єгипту в околиці міста Ґіза, ці піраміди були тією „провідною зіркою", яка в давні часи служила дороговказом під час багатьох мандрівок та воєнних походів — в тому числі походів Олександра Македонського й Наполеона Бонапарта та втечі Марії Богоматері з своїм сином від смертельної загрози жорстокого Ірода.

Але мета побудови пірамід була не в „провідних зірках", а збереженні трупів мертвих фараонів та їхніх найближчих родин, як також їхніх скарбів.

Найбільшою пірамідою є т. зв. Велика Піраміда, або піраміда фараона Хеопса, побудована 4576 років тому (2600 років перед РХ). Як пише римський історик Пліній (перше століття перед н. е.), цю піраміду будувало 360, 000 людей впродовж двадцяти років (хоч деякі історики цю цифру зменшують до 100, 000 чол.). На її побудову треба було зужити понад 2,000,000 бльоків каменя. Це значить, що ця піраміда є найбільшою камінною структурою світу. Розташована на тринадцяти акрах пустині, висота її становить 481 футів. Решту дві менші піраміди, було побудовано впродовж сімдесяти років.

Доїзд до пірамід не становить жадних труднощів. З готелю, в якому ми опинилися, їх було видно, як „на долоні", бо віддалення від них було не довшим одного кілометра.

Входимо до отвору Хеопса — Великої Піраміди. Вхід низенький і вузький, і тому, аби не зачіпити лисиною об кам'яну стелю, треба було майже ввесь час іти в напівзігнутій позиції. 72-річний худенький єгиптянин дає цікаві пояснення. Він сказав, що вага камінних бльоків, з яких побудована піраміда, є від п'яти до 55-ти тонн. При тому, на самому вершку, який є дахом або стелею піраміди, вага каменя має 55 тонн. Залишається й до цього часу загадкою, як такі брили каміння людина могла в ті давні часи, коли технічні засоби були дуже обмеженими, витягнути на таку височінь? В цій справі існує кілька теорій, хоч жадна з них не дає задовільної відповіді на це питання.

Хоч фараон Хеопс та його наступники поробили, здавалося б, всі можливі заходи, аби до середини його піраміди ніхто зі злодіїв та грабіжників не міг вломитися й позабирати звідти цінні скарби, проте їхні старання мали лише частковий успіх. Точніше, вони були ефективними аж до минулого століття, коли злодіям таки вдалося пробратися (може при потуранні поліції) до середини цього камінного велетня й позабирати цінні речі.

Тут-же, недалеко пірамід, бачимо ще одне „чудо" — „загадковий" Сфінкс, тобто, єгипетський символ мудрости. В той час, коли в греків під цією назвою зображувалася потвора з лицем і грудьми дівчини, тілом і ногами лева та крилами птаха, яка (потвора) погрожувала роздерти кожного, хто не міг розгадати її загадки, єгипетський Сфінкс — це статуя голови чоловіка з ногами лева. Але на вигляд (до того ж, з відбитим носом) він не такий страшний, як це можна було б судити з грецької мітології. В українській публіцистиці Сфінкс, як правило, символізував щось не тільки загадкове й нерозгадане, але мовчазне. Пригадую, як років двадцять п'ять тому Гр. Сова — автор цінної праці про совєтський концентраційний табір на Колимі (частково була опублікована у „Свободі" під заг. „На далекій Колимі", якщо не помиляюся, — в серпні 1951 р.), був опублікував статтю „Сфінкс заговорив", яка викликала серед читачів досить широкий відгомін.

Висота Сфінкса — 66 футів. До минулого століття він був напівзаметений піском (а тут часто бувають піскові заметілі). Пісок відгорнули, і перед глядачем показалася фігура безносого чоловіка з грудьми та лапами лева. Побудовано Сфінкса дуже давно — 2550 років перед Р. Х., тобто 4526 років тому.

Ну, а як-же з сучасними єгиптянами? Чи щось залишилося в них з їхніх славних предків, з тих давніх часів, коли єгипетську культуру вважали однією з найвищих (а може таки і найвищою) у світі?

Демографічно ми й тепер можемо бачити багато єгиптян (зокрема, єгиптянок, — залежить, хто на кого більше заглядається), подібними до своїх давніх предків. Типовий ніс з трохи широким, а ля Джекі Кеннеді-Онасіс переніссям, чорні довгі брови, круглувате лице — такі в основному риси цих смугляво-бронзового кольору людей. Расово єгиптяни є „мішаниною" білої і чорної раси, і тому людей, подібних до сучасного президента Анвара Садата, тут можна побачити більше.

Але справа не в расі, а втому, що сучасний Єгипет — країна великих контрастів не тільки в расовому, але також у соціяльному, культурному, побутовому і т. д. розуміннях. Напр., з одного боку — наймодерніші віллі та готелі, а, з другого — лише пару кілометрів від них маленькі напів-землянки без вікон, світла чи будь-яких інших навіть елементарних вигод, в яких якось живуть і виростають люди. З одного боку — елеґантно, згідно з останнім приписом моди зодягнені молоді люди, а з другого — чоловіки (правда, переважно середнього і старшого віку), ввесь одяг яких складається лише з двох частин: довжелезної широкої сорочки від шиї аж до п'ят, і білої хустки на голові, як нібито захист проти сонячної спеки. Щодо жінок, то багато з них чомусь ходить у чорних плащах чи пальтах — і то навіть у спеку. (Це саме ми бачили також у Сирії та Йорданії).

(Закінчення на стор. 3-ій)

Від Нукового Фонду УААУП

Управа Наукового Фонду Українсько - Американської Асоціяції Університетських Професорів з великою приємністю публічно висловлює свою вдячність усім жертводавцям на Науковий Фонд. З огляду на обмежені можливості публікації тут оприлюднюємо список тільки тих, що пожертвували понад 10 дол. Та ми не менше вдячні і тим, що вислали нам одного долара.

Ті грошові пожертви вказують на те, що частина української громади все таки розуміє вагу сильної і від нікого незалежної української інституції, без сумніву якою НФ колись стане. Надісмось, що українська громада своєю жертвенністю той момент приспішить. Будемо вдячні за дальші пожертви. Пригадуємо, що Ваші пожертви будуть інвестовані і тільки дохід з інвестицій буде вживаний на цілі НФ. Просимо писати до:

Research Endowment of
UAAUP
P.O. Box 491
Kent, Ohio 44240

Листа жертводавців: М. Мельник - 200; Українська Американська Культурна Асоціяція, Клівленд, Українська Кредитівка Ню Йорк- по 100; українська кат. церква св. Йосафата Філядельфія, Ю. Залізняк, Українська Кредитівка Детройт, Українське Лікарське Т-во Клівленд - по 50; Я. Білінський - 45; С. Чорний - 30; П. Бека, С. Гаєвська, Г. Гаюк, М. Гавур, А. Жуковський, Ю. Царпін - по 25; Л. Блондарович, Н. Гаркуша, М. Драченко, В. Забіяка, З. Л. Мельник, Г. Нестерчук, Б. Скасків, В. Стрихар, П. Чалий - по 20; А. Власенко-Бойцун - 15; М. Остапенко - 12; О. Ашер, В. Бабенко, Ю. Баранпк, П. Біланюк, В. Боднар, І. Головінський, М. Грещишин, А. Гардецький, К. Денисенко, М. Дуб, Р. В. Дигдало, Х. Іса-Волинець, М. Заклинський, О. Квірмбах, о. І. Кобат, С. Комарянський, М. Крат, Я. Кришталович, О. Кушнір, Д. Кузьмович, П. Матула, О. Мазур, Ю. Монастерський, Б. Накснечний, Н. Олексишин, М. Опришко, В. Палійчук, Р. Петренко, Л. Погорецький - Долинський, М. Попович, І. Решетилович, М. С. Рудницький, Р. Рудницький, М. Савчишин, А. Скальський, С. Слюсарчук, О. Смолянський, Я. Стасик, Р. Трешньовський, А. Турчин, Союз Українок Філядельфія, Ю. Фединський, Р. Хомяк і І. Ловк — по 10.

ЗАКЛИК

Управи Відділу УККА у Філядельфії

Громадський Комітет при Відділі УККА у Філядельфії розплянував і підготовив широку програму для гідного відзначення Українським Громадянством Філядельфії 200-річчя самостійности Америки. Але вся ця підготовча праця піде намарно, якщо Українці Філядельфії та околиці не візьмуть МАСОВОЇ УЧАСТИ у всіх імпрезах Громадського Комітету.

Управа Відділу УККА на свойому засіданні 14-го липня 1976 р. рішила звернутися з ГАРЯЧИМ АПЕЛЕМ ДО ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА брати масову участь у майбутніх імпрезах Українського Громадського Комітету в 200-річчя Американської Революції, не зважаючи на літню вакаційну пору року. Бо ж тільки раз у історії відзначається 200-річчя проголошення історіотворчої Декляраціі Незалежности, яка лягла в основу боротьби поневолених народів за свою національно-державну свободу.

Українське Громадянство влаштує ще два концерти та дві мистецькі виставки й одну виставку українських публікацій. Докладні інформації про них подає Громадський Комітет у своїх повідомленнях. Управа Відділу УККА згадує їх тільки коротко:

1. КОНЦЕРТ „Музика й Пісня України" — 31-го липня 1976 р.
2. ФЕСТИВАЛЬ „Гомін України" — 13-го серпня 1976 р.
3. ОБРАЗОТВОРЧА ВИСТАВКА від 1-го до 31-го серпня 1976 р.
4. ВИСТАВКА НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА від 1-го до 31-го серпня 1976 р.
5. ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ від 1-го до 28-го серпня 1976 р.

Фестиваль відбудеться у Робин Гуд Дел, а всі інші імпрези в приміщеннях Пенсильвенійського Університету.

УКРАЇНЦІ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ! Просимо пам'ятати що успіх усіх згаданих імпрез мірятиметься скількістю учасників на концертах і виставках. Чи не варто для цієї загально-громадської справи призначити по кілька годин для участи в цих імпрезах? — Пам'ятайте, що для підготови їх доложено дуже багато зусиль і коштів, дуже багато серця і труду.

То ж, апелюємо до Вас, Українські Громадяни, щоб і Ви індивідуально не стояли осторонь від цих ювілейних святкувань. Ми ж бо святкуємо ВЛАСНУ СВОБОДУ в надії, що в недалекому майбутньому й увесь Український Нарід заживе подібним до американського вільним життям!

ПРИХОДІТЬ МАСОВО НА ВСІ ІМПРЕЗИ!

За Управу Відділу УККА:

Проф. д-р Петро Стерчо, Голова — Роман Савчак, Секретар

ВІД ПІРАМІД – ДО САДАТА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

З одного боку — багато нових модерних авт, з яких виглядають фізіономії щасливих і веселих людей, а, з другого — досить велика кількість жебраків на вулицях з простягненими до прохожих руками.

Ніколи не забуду випадку, коли, взявши таксі, ми вирішили поїхати до історичного містечка Мемфіс (але не того, що в Тенессі!) в північно-західньому напрямку від Каїро. Крім деяких інших цікавих місць, ми мали оглянути одно з розгалужень ріки Нілу, де, згідно з Біблією, дочка фараона мала знайти в очереті підкинете немовля, з якого пізніше виріс „Божий чоловік" — пророк Мойсей. Їдучи саме по обох боках тієї „кавнті ровд", ми бачили багато зліплених з глини напів-землянок, в яких жили родини єгиптян.

Одна з наших туристок, бажаючи зробити знімку з якоїсь групи людей, що вештались при дорозі, попросила шофера зупинити авто. І ось, як тільки авто стало, маса тих людей (переважно підлітків та дітей років 8-10) раптом, наче саранча, накинулися на наше авто, простягаючи руки до вікон машини за милостинею. Ми почали їм давати те, що мали, і що можна було дати, але швидко переконалися, що їх не можна наситити і що дістається переважно тим, хто має сильніші й довші руки (чудовий приклад Дарвінської боротьби за існування). Тому, ми сказали шоферові їхати далі. Але де там! Юрба не відступала від авта і не виймала простягнених рук з вікон. Рушити їхати — це значить піддати загрозі покалічення, а може й смерті декого з цих людей, передовсім дітей. Тоді шофер вийшов і силою (а він, на щастя, був кремезним парубком) повідпихав від авта прохачів, і ми, замкнувши вікна й не оглядаючись, нарешті знову поїхали далі.

З одного боку провідники сучасного Єгипту та арабського світу взагалі кричать про боротьбу проти колоніялізму, проти всякої нерівности й несправедливости, а з другого — ми ще й досі бачили тут багато жінок, обличчя яких були позамотувані хустками. Цього, мовляв, вимагає їхня мусульманська релігія, яка, не визнаючи рівноправности за жінками, вважає, що жінка — це фактично приватна власність чоловіка, і тому, аби вона не сподобалася якомусь іншому чоловікові, її лице повинно бути закритим... Та ж сама релігія, як ми довідалися, вимагає від кожного порядного мусульманина молитися не більше-не менше, як п'ять разів на день. (Один знайомий з Торонта колись сказав мені, що в його місті одного араба було звільнено з праці тому, що він волів втратити працю, ніж перестати п'ять разів денно молитися, і то незалежно коли — під час відпочинку чи праці. Очевидно, власник підприємства не міг з цим погодитися).

Багато арабів — в тому числі єгиптян та їхній сучасний лідер Анварт Садат, намагаються пояснити біду існуванням Ізраїлю. Мовляв, якби не існувало Ізраїлю, а з ним — палестинської проблеми, життя в їхніх країнах було б значно кращим: не треба було б витрачати багато грошей на озброєння, на військо і т. д. Безумовно, в цьому є багато правди, хоч правдою є також і те, що соціяльна нужда і несправедливість в арабському світі існували також тоді, коли не існувало Ізраїля та палестинської проблеми.

Якщо йдеться про „ліквідацію" Ізраїля та палестинської проблеми, то арабам напевно доведеться чекати ще дуже довго, аж поки вони позбудуться (і чи взагалі позбудуться!) жидів бодай з частини колишньої їхньої території. В цьому знову таки вина самих арабів. Чому?

А тому, що, завдяки зневтралізуванню Єгипту обіцянками Садатові про „поступовий вихід" з Синайської пустині, жидам (зокрема, Генрі Кіссінджерові) знову вдалося роз'єднати спільний фронт арабських держав (не кажучи вже про трагічну війну в Ливані). Ну, а якщо навіть разом з Єгиптом араби вже четвертий раз не могли дати ради Ізраїлеві, то тим більше вони нічого не зможуть зробити без Єгипту, який, пірвавши зв'язки з СССР, тепер все більше стає залежним від ЗСА — вірного союзника й приятеля Ізраїлю. Терористичні „гайджеківські" авантюри, як це виразно показала остання з них в Уганді, не змогли і ніколи не зможуть бути розв'язкою палестинської проблеми. Ніколи в історії жаден нарід не здобув самостійности і волі методами терористичних нападів, і тому можна бути певним, що подібного роду методами не досягне своєї мети також палестинський Арафат.

Якщо говорити про сучасного єгипетського „фараона", тобто президента Анвара Садата, то особисто ні він, ні його родина аж ніяк не можуть нарікати на біду: крім досить розкішної вілли, яка стоїть при головній вулиці в Каїро (ми її бачили), він має також одну чи дві вілли на провінції, має приватний гелікоптер, який йому подарував Генрі Кіссінджер і т. д. Жаден фараон про гелікоптер, очевидно, не міг навіть мріяти

Нема де правди діти — в Єгипті не бракує матеріяльних злиднів. Бо хоч територіяльно Єгипет майже в два рази більший за Францію, проте врожайної землі він має небагато — в основному при берегах Нілу. Решта — піскові пустині та невеликі гори. Але біда не тільки в цьому, але і в тому, що, як це може бути й недивним та неймовірним, агрикультурні методи обробки землі в Єгипті залишилися майже такими, якими вони були 6000 років тому!

Будучи особистим свідком штучно створеного московськими большевиками голоду в Україні 1933 року, повинен сказати, що голоду в Єгипті нема. Ніде й ніхто з арабів не виглядає спухлим (т. зв. голодні набряки) чи до „шкіри й кісток" худими, як то ми бачили не тільки в концентраках російської тюрми народів, але також і в гітлерівських кацетах. Люди собі, як люди, — не худі, але й не грубі.

Впадає в око одна, здавалося би, парадоксальна річ, а саме: з одного боку в тих околицях, де нас обступили прошаки, ми бачили більше жебраків, ніж деінде, з другого, навколо напівземлянок, в яких живуть ті люди, ми одночасно бачили багато позарослої високою травою необробленої й невживаної землі. Постає питання: чому, замість стояти на дорозі і просити милостиню, не розкопати б ту землю і посадити там щось корисне, щоб забезпечити себе і родину бодай харчами? Або, якщо хто аж так ледачий, бодай пасти корову чи козу, які можуть дати родині молоко. Можна бути певним, що уряд радо допоміг би таким родинам. Але воно не так: видно, для декого легше жебрачити, ніж кілька годин працювати на землі. І тому, як кажуть, „як постелиш — так і виспишся", або — „під лежачий камінь вода не потече".

Ділимося сумною вісткою, що 17-го липня 1976 р. упокоївся в Бозі, на 95-му році життя, наш Дорогий БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

св. п. Проф.

МИКОЛА ІВАНОВИЧ ВЕЛИЧКІВСЬКИЙ

Після відправ в церкві св. Тройці при Лайонс авеню в Ірвінґтоні, Н. Дж., Покійного похоронено 20-го липня 1976 р. на цвинтарі Фермонт в Нюарку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку:
ІРЕНА КАРПЕНКО з мужем СЕМЕНОМ — донька
ОЛЬГА ГУНЧАК з чоловіком ТАРАСОМ — внучка
ПАВЛО і ДАНИЛО — правнуки

Повідомляємо Приятелів і Знайомих, що

Посвячення Пам'ятника

на могилі нашого Дорогого і Незабутнього

бл. п. МИХАЙЛА ЗАГОРОДНОГО

відбудеться

в неділю, 1-го серпня 1976 р.

о год. 2-ій по пол.
на Українському Православному Цвинтарі

св. Андрія

в С. БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

ДРУЖИНА і РОДИНА

Дня 31-го липня 1976 р.

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

по бл. п. СТЕПАНОВІ БАРТКОВІ

в пропам'ятній церковці

св. апп. Петра і Павла

ВОЇНАМ БУКОВИНСЬКОГО КУРЕНЯ
в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.
(Садиба п. сот. П. Войновського)
о год. 11-ій перед полуднем

Просимо згадати Покійного в своїх молитвах.

Дружина СТЕФАНІЯ з ДІТЬМИ та ПОБРАТИМИ БУКОВИНСЬКОГО КУРЕНЯ

Дня 31-го ЛИПНЯ 1976 р. о год. 8-ій веч. в церкві СВ. Ів. ХРЕСТИТЕЛЯ у ГАНТЕРІ, Н. Й.
буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШ

бл. п. Дарії зі Шухевичів і Володимира Старосольських

До участи запрошують Рідних, Приятелів і Знайомих — ДІТИ і ВНУКИ

У СТОЛІТНІ ІМ'ЯНИНИ
нашої Незабутньої МАТЕРІ і БАБУНІ

бл. п. Ольги Семків

жертвуємо 100.00 (сто) долярів
на Церкву Св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й.

РІДНЯ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність в понеділок, 5-го липня, 1976 року наша Найдорожча Дружина, Мама і Бабуня

бл. п. ПАРАСКЕВІЯ КУЛИКОВСЬКА

проживши 77 років

Сповнені невимовним жалем, хочемо цією дорогою висловити нашу найщирішу подяку нашим дорогим Рідним, Близьким, Приятелям, Знайомим, які не жалували труду і часу, щоб віддати останню прислугу Покійній.

Наша щира подяка Всечеснішому Отцеві М. Стельмаховї за панахиду, похоронні відправи та відпровадження тіла Покійної на цвинтар св. о. Николая.

Наша щира подяка п. А. Кучерові за відспівання Панахиди та Заупокійної Служби Божої.

Також дякуємо п. П. Слободянові за прощальні слова під час жалібних поминок.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню п. Роздільського за старанне переведення похорону.

Щиро дякуємо Всім що взяли участь в Панахиді і похороні, за їхні молитви, за квіти і за датки, які щедро зложили на Служби Божі, чи на інші цілі.

Всім щире спасибі

Горем прибиті:
МИХАЙЛО -- муж
ДОНЯ — дочка з чоловіком ДМИТРОМ
ГРИГОРІЙ — син з дружиною ОКСАНОЮ і внуком — ОЛЕГОМ

Янґставн і околиця!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
в ЯНҐСТАВН, Огайо

повідомляє, що

в суботу, 31-го липня 1976 р.

о год. 7-ій веч.
в залі УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗОВОГО ДОМУ

при 914 Franklin Avenue, ЯНҐСТАВН, Огайо
— відбудуться —

З Б О Р И
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

в яких обов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, Відділові Делеґати та Урядники таких Відділів УНС:

Тітусвил, Па. — 72, Ню Кесел, Па. — 74
Кемпбелл — 119 і 218, Шарон, Па. — 386,
Янґставн — 140, 230, 274 і 348

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Привіт голови Окружного Комітету.
2. Промовці:
   ТАРАС ШМАҐАЛА, головний радний
   ЙОСИП ЛИСОГІР, головний предсідник
3. Прийняття організаційного пляну.

За Окружний Комітет —

ЕСТЕЛА ВОЛОШИН, голова

Youngstown and Vicinity

THE YOUNGSTOWN DISTRICT COMMITTEE OF U.N.A. BRANCHES

announces that its

DISTRICT COMMITTEE MEETING

will be held

Saturday, July 31, 1976

in the

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION HOME

914 Franklin Avenue, Youngstown, Ohio
at 7 P.M.

All members of the District Committee, Convention Delegates, Branch Delegates and Officers of the following Branches are requested to attend:

Titusville, Pa. — 72, New Castle, Pa. — 74,
Campbell — 119 & 218, Sharon, Pa. — 386,
Youngstown — 140, 230, 274 & 348.

PROGRAM

1. Greetings by District Chairman.
2. Remarks:
   T. SZMAGALA, Supreme Advisor
   J. Lesawyer, Supreme President
3. Adoption of Organizing Plan.

Youngstown District Committee

MRS. ESTELLE WOLOSHYN, Chairman

Вступайте в члени УНСоюзу!

Рік після смерти...

(Закінчення на стор. 4-ій)

УНСоюзу на засідання Крайового Комітету 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення в Америці, в якому він був референтом публікацій. Після засідання в год. 9-ій д-р М. Сосновський, в товаристві головного предсідника УНС Йосипа Лисогора, вертався автомобілем до свого дому в Ірвінґтоні, до якого вже ніколи не вернувся: проїхавши яку милю, він нагло занедужав, втратив притомність і його забрала негайно викликана п. Лисогором каретка наглого поготівля до лікарні, в якій лікар вже тільки ствердив, що недужий помер. Св. п. ред Михайло Сосновський помер на 56-му році життя, осиротивши дружину Оксану, ближчу і дальшу родину, співпрацівників та багатьох друзів і свій нарід, для щастя - долі якого він жив і трудився.

На вічний спочинок покладено св.п. ред. Михайла Сосновського 30-го липня 1975 року в Українському Пантеоні в Бавнд Бруку. На поставленому на його могилі пам'ятнику виписано цитату слів Івана Франка:

Все, що мав у житті,
Він віддав для одної ідеї,
І аснів, і горів, і страждав,
І трудився для неї.

У першу річницю смерти св.п. ред. Михайла Сосновського, цієї неділі, 25-го липня, будуть відправлені заупокійні Святі Літургії в Ню Йорку, Торонті і в Римі, в суботу, 24-го липня, в Бавнд Бруку, а в понеділок, 26-го липня в Нюарку.

Один рік часу від смерти св.п. ред. Михайла Сосновського ще тільки потвердив незаступність тієї втрати, якої зазнала з його смертю не тільки родина, але й громада та українська справа. Пам'ять про нього збережеться назавжди.

Кіссінджер пропонує конференцію в справі поділеної Кореї

Сіаттел. — Державний секретар Генрі Кіссінджер, виступаючи тут з промовою на обіді, запропонував, щоб чотири держави — ЗСА, Китайська Народна Республіка та Північна Корея, відбули спільну конференцію і шукали розв'язки проблеми поділених частин Кореї. При тому він заявив, що З'єднані Стейти Америки не відтягають з Кореї своїх військових частин, аж до часу, як заінтересовані сторони знайдуть розв'язку і на цьому обширі запанує тривалий мир. При тому Кіссінджер відмітив, що З'єднаним Стейтам пощастило після Другої світової війни зупинити поширення комунізму в Азії, через що були втягнені у криваву війну, яка не повинна більше повторитись. Повертаючись до справи Кореї, Кіссінджер підкреслив, що уряд ЗСА готовий переговорювати із названими державами, щоб знайти тривалу розв'язку цього наболілого питання. Про піднесення цього питання ще раз просив Кіссінджера президент Форд. Найбільш сприємливим місцем для конференції, — сказав Кіссінджер, — буде Ню Йорк в часі чергових нарад Генеральної Асамблеї ОН.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА СЕНИК, член УНС Відд. ч. 45 в Філядельфії, Па., помер 24 квітня 1976 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Бобрівниках р-н Бучач, Тернопільська обл. Україна. Став членом УНСоюзу в 1916 році. Полишив в смутку сестру Анастасію, брата Івана, синів Володимира і Йосифа, дочку Маріяну та 7 внуків. Похорон відбувся 28 квітня на цвинтарі Факс Чейз, в Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ОЛІЙНИК, член УНС Відд. ч. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чікаґо, помер 8 квітня 1976 р. на 55-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членим УНСоюзу в 1962 році. Полишив в смутку дружину Катерину, дітей Петра, Богдана, Марію і Михайла, та сестер Марію і Теклю в Україні. Похорон відбувся 10 квітня на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ЙОСИФ ГОЦЬ, член УНСоюзу Відд. ч. 114 Т-ва св. Володимира в Чікаґо, помер 3 травня 1976 р. на 57-му році життя. Покійний народився в Соґорів Долішний. Став членом УНСоюзу в 1957 році. Полишив в смутку дружину Стефанію, синів Йосифа і Євгена, 5 внуків та сестру і брата на Україні. Похорон відбувся 7 травня 1976 на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ КОЛОДНИЦЬКА, членка УНС Відд. ч. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, померла 14 квітня 1976 р. на 79-му році життя. Покійна народилася в Підкамінні, пов. Броди, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1945 році. Полишила в смутку чоловіка Осипа, та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді і в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Мт Оліvет в Детройті.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА ПОЛЕЧКО, член УНСоюзу Відд. ч. 126 Т-ва св. Івана в Слікквілле, Па., помер 24 травня 1976 р. на 67-му році життя. Покійний народився в Кробтрі, Па. Став членом УНСоюзу в 1958 році. Полишив в смутку сестер Анну Перин, Марію, двох Похорон відбувся 27 травня на цвинтарі в Делмонт.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ДЕРИК, член УНСоюзу Відд. ч. 272, помер 31 травня 1976 р. на 84 році життя. Покійний народився в с, Солотвина, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1952 р. Полишив в смутку сина про якого не знає де він находиться. Похорон відбувся 2 червня на українському цвинтарі Св. Духа в Гемтонбурґ, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Антін Житниський, секр.Від.

МИКОЛАЙ СЕНЦЬО, член УНСоюзу Відд. ч. 277 Т-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді, помер 9 травня 1976 р. на 58-му році життя. Покійний народився в Мокре, Санок, Лемківщина. Став членом УНСоюзу в 1950 році. Полишив в смутку дружину Марію, дочку замужну, двох внуків, дві сестри одружені і брата в рідній Лемківщині. Похорон відбувся 12 травня 1976 р. в Гластонбури, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Семен Кравець, секр. Від.

МИХАЙЛО ЖУК, член УНС Відд. ч. 70 в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 4 червня 1976 р. на 60-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1968 році. Полишив в смутку дружину Христину, сина Михайла, дочок Марію і Йозефину та внуків Йосифа і Христину. Похорон відбувся 7-го червня на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Мик. Шеремета Предсідник

ПАВЛИНА КОТ, членка УНСоюзу Відд. ч. 210 Т-ва Згода в Бронксі, Н.Й., померла 17 травня 1976 р. на 79-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1938 році. Полишила в смутку синів Юрія і Михайла, дочку Катерину. Похорон відбувся 20 травня 1976 р. на цвинтарі Вудлавн, в Бронкс, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Іван Франко, секр. Від.

ВАСИЛЬ ГЕРЧИЦЯ, член УНСоюзу Відд. ч. 387 Т-ва Любов в Віллімантік, Конн., помер 21 травня 1976 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1938 році. Полишив в смутку дружину Катерину, сина Мирослава і внуків Дениса й Бріена. Похорон відбувся 24-го травня 1976 р. на цвинтарі Ню Віллімантік, в Віллімантік, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Олійник. секр. Від.

ГУСТАВ РЕВЮК, член УНС Відд. ч. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н. Й., помер 16 травня 1976 р. на 31. му році життя. Покійний народився в Меллав, Австрія. Став членом УНС в 1952 році. Полишив в смутку родичів Ельфріду і Володимира, рідню в Україні та в Австрії, приятелів і друзів по зброї, як ветеран в'єтнамської війни, відзначений золотою медалею, та засмучену громаду. Похорон відбувся 18 травня 1976 р на цвинтарі укр. кат. церкви ім. І. Хрестителя, а як героя — труну прикривав американський прапор з участю вояків Морської піхоти, з прощальними пострілами. Управа Відділу
Вічна Йому Пам'ять!

ПЕТРО ГУСАК, член УНСоюзу Відд. ч. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах Н. Й., помер 26 квітня 1976 р. на 71-му році життя. Покійний народився в Берлині, п. Броди, Україна. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку дружину Параску, дочку Євгенію з мужем Петром, сина Василя з дружиною Іреною та внуків Андрійка, Наталку і Марію-Анну, сестер Катерину з родиною в Сиракюзах, Марію в Берлині, Анну в Арґентині, брата Павла в Арґентині, односельчан і приятелів. Похорон відбувся 29 квітня на цвинтарі української католицької церкви ім. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 26-го ЛИПНЯ до 7-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.